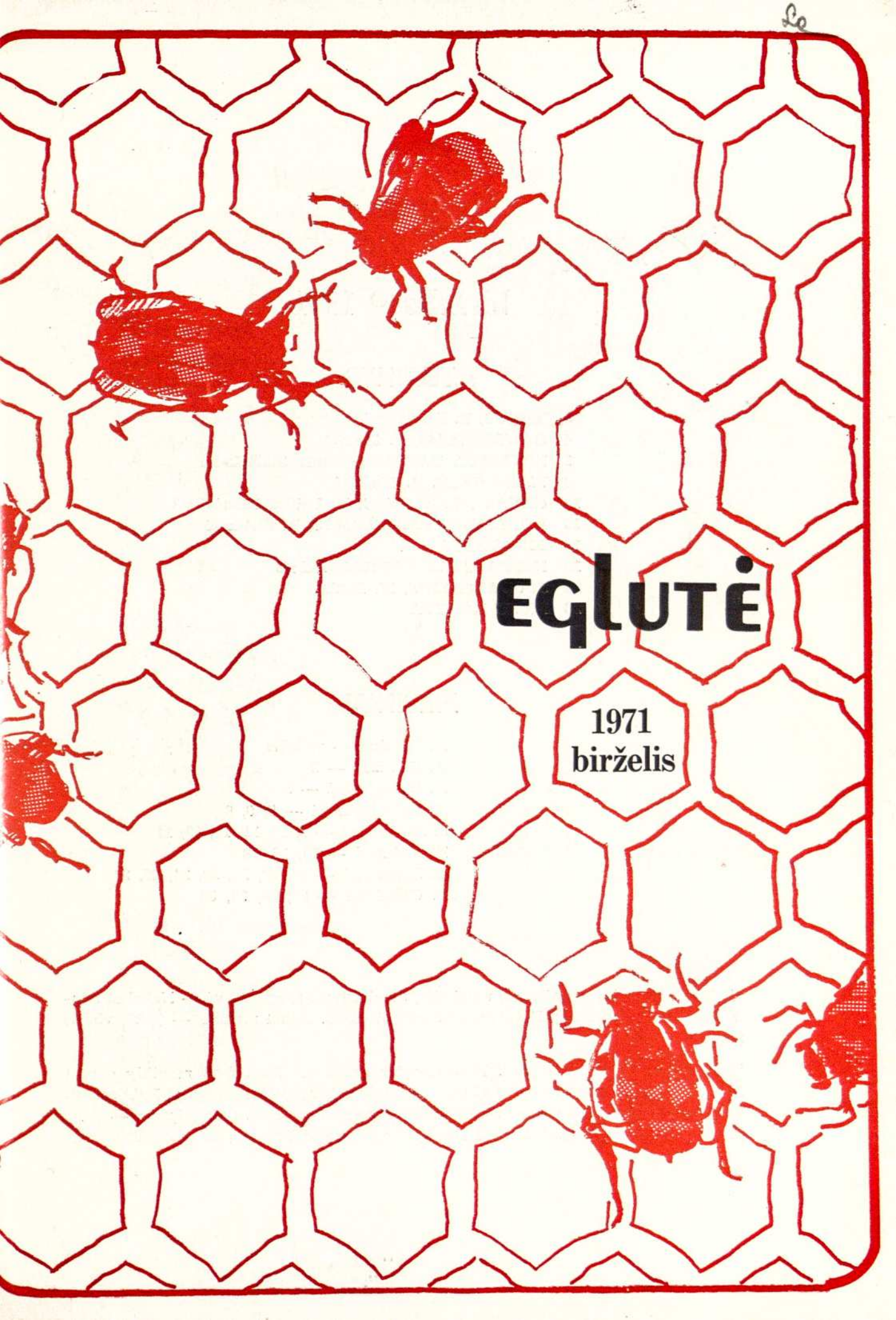

The background of the entire page is a red line-art illustration of a honeycomb pattern. Several beetles are depicted in red line-art style, scattered across the page. One beetle is in the upper left, another in the upper center, a small one on the left edge, and two in the lower right.

EGLUTĒ

1971
birželis

EGLUTĖ

birželis • 1971

TURINYS

- 3 MEDUS, R. Jotvingytė
- 4 GALVOSŪKIAI, V. Jogaitė
- 5 NETIKĖTA PABAIGA, Linda Stačiokaitė
- 9 MANO TĖTĖ, D. Lipčiūtė
- 10 GYVAS NYKŠTUKAS, V. Vaitkevičienė
- 15 KUDLIAUS ISIMYLĖJIMAS, R. Šilėnaitė
- 18 LINKSMIAU
- 19 NEPRAŠYTAS SVEČIAS, Pušėlė
- 24 JUODASPARNIS, M. Simko
- 28 MŪSŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis
- A. Bičiūnas — 3
- A. Sruoginienė — 3
- N. Palubinskienė — 5, 6, 8
- J. Paukštienė — 9, 10, 11, 12, 13, 14
- R. Šilėnaitė — 15, 16, 18
- O. Mikailaitė — 19, 20, 22, 23, 24, 25, 27
- P. Osmolskis — 26, 28, 29, 30

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MEDUS

Ritonė Jotvingytė

Skrido bitė
Kamanėlė,
Pylė medų
Ąsotėlin —
Ąsotėlin
Gryno vaško,
Net pro šalį
Nusitaškė.

Paragauti
Saldaus lašo
Bitė draugę
Pasiprašė.
Ir atbėgo
Skruzdėlytė —
Jauna, plona
Ir mažytė.

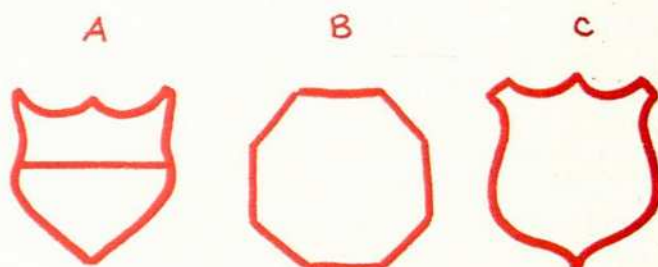
Skruzdei medus
Labai tiko —
Valgė, laižė,
Kol neliko.
Gyrė bitę
Ir kalbėjo:
— Medus pievomis
kvepėjo!

GALVOSŪKIAI

paruošė Viktorija Jogaitė

1. Kas yra Rūpintojėlis? (5 taškai)
2. Kas išrado telegrafą? (5 taškai)
3. Važiuojant automobiliu, ant kelių dažnai būna šie ženklai. Ką jie reiškia?

4. Kuris JAV miestas yra vadinamas gumos pramonės sostine?
5. Kas verkia be ašarų?

Galvosūkių atsakymus siųsti iki liepos 10-tos šiuo antrašu:

Taškų bankas
85 House Dr.
Akron, Ohio 44319

ATSAKYMAI: Velykų galvosūkio — Žemyn — 1. Velykos, 2. pavasaris, 3. motina, 4. ėglis, 5. prisikėlimas, 6. laikas, 7. vaškas, 8. rasi, 9. iki, 10. šlaitas, 11. Kaunas, 12. BDV, 13. AAA, 14. suspėti, 15. sala. Skersai — 2. pempė, 16. Telšiai, 7. sula, 18. laimė, 19. eisim, 20. kiškis, 21. aras, 22. akla, 23. siaubas, 24. indauja, 25. tavas, 26. kas? 27. padas, 28. margutis.

PATAISYMAS: sausio mėnesio vienas galvosūkis buvo klaidingai parašytas. Uždavinys buvo šis:

$$\begin{array}{r} 8756 \\ - 3980 \\ \hline 4776 \end{array}$$

NETIKĖTA PABAIGA

Linda Stačiokaitė

Dovilė buvo tokia laiminga, kad jai pasisekė rankas išlaisvinti, jog nepastebėjo, kas už jos nugaros darosi. Sugirgždėjo durys — tik truputėlį. Staiga atsivėrė — ir kažkas įėjo.

— Kas čia dabar? — piktai suriko vyras jūrininko uniformoj.

Dovilė apsisuko žaibo greitumu. Bet jis jau buvo matęs, kad jos rankos laisvos.

— Aš... mes... — mikčiojo mergaitė.

— Nereikia man pasiaiškinimų! Tai virves sutraukei, ką?... Gudri mergaitė. O dabar už savo gudrumą turėsi pakentėti.

Vyras taip stipriai surišo Dovilei rankas, kad ji net aiktėlėjo. Darius bandė atsistoti jai padėti. Bet sunku išlaikyti lygsvarą, kai rankos ir kojos surištos. Darius griuvo, o griūdamas galvą sumušė į metalinį vamzdį.

— Na, tai dabar abu sutvarkyti. Anas irgi netriukšmaus. O tu, panele, nebepajudėsi.

Jis pasiėmė kažką iš stalčiaus ir išėjo.

— Dabar aš viena turiu laivą išgelbėti, — galvojo sau Dovilė. Ji nė nemanė taip lengvai pasiduoti. Ji žinojo, kad kur nors turėtų būti vidaus telefono aparatas. Tėvelis vieną sykį jiems aprodė šį kambarį, ir buvo tokia pilka dėžė...

Besidairydama ji pamatė, ko ieškojo. Tikrai, vienam kampe buvo pilka dėžė. Dovilė prišliaužė arčiau. Ji atsistojo. Bandė pasiekti dėžę, bet — per aukštai. Jai reikėjo paspausti mygtuką — tik kaip, jei rankos ir kojos surištos...

Dovilė minutę pagalvojo. Tada pradėjo šokinėti aukštyn ir žemyn. Nosimi užkliudė mygtuką.

— Tėti, mes užrakinti sandėly. Mus pagavo. Gelbėk, gelbėk! — suriko Dovilė visa gerkle.

Pasigirdo bildesys už durų. Atskubėjo vyras, kuris buvo juos surišęs. Jis buvo net pamėlynavęs iš pykčio.

— Kvailiai! — rėkė jis. — Ar manot, kad mane apstatysit?!
— jis ištraukė šautuvą.

Tuo metu pro vėdinimo skyles pradėjo sunktis dujos. Vyras greit nosine uždengė burną ir išbėgo.

Dovilei pasidarė bloga. Kojos jautėsi kaip guminės, ji nebegalėjo pastovėti.

— Kažin, ar tėtė girdėjo?... Kažin?... — buvo jos paskutinė mintis.

Kai Dovilė pabudo — ji gulėjo lovoje. Ties ja buvo pasilenkęs tėvelis.

— Tai kaip jaučiasi mano narsi duktė? — tarė jis, šypsodamasis.

— Kas atsitiko? Kur aš esu? — nusigando mergaitė.

— Viskas tvarkoj, nesirūpink.

— Bet Darius... Darius yra... — staiga Dovilė atsisėdo ir užspringdama bandė pasakoti, kad Darius tebeguli surištas sandėlyje.

Atsivėrė durys ir įėjo — Darius.

— Tai kaip jauties? — paklausė, lyg niekas nebūtų įvykę.

— Kas čia darosi? Man visai galvoj susimaišė! — sušuko Dovilė.

— Tuoj paaiškinsim, — nuramino ją tėtis, glostydamas plaukus. — Mat, ir aš buvau sugalvojęs apsigynimą nelaimės atveju. Laive slaptai buvo laikomos miego dujos. Kartais jas naudojome, kai tyrinėjome pagautas žuvis ar kitus pavojingesnius gyvius. Kai išgirdau tavo šauksmą, tuoj bėgau patikrinti judviejų kambarius, — pasakojo tėvas. — Kai nė vieno neardau, supratau, kad čia ne juokai. Užsidengėm veidus specialiom kaukėm ir paleidom dujas.

— O kaip su tuo ponu Keistuoliu?

— Radom knarkiantį kampe! — įsiterpė Darius.

— O iš kur tu žinai? Pats kampe gulėjai su didžiausiu guzu...
— tarė Dovilė.

— Tėtė rado ir atrišo. Davė kažko gerti ir tuoj atsipeikėjau,
— mirktelėjo akį Darius.

— Tai viskas tvarkoj, — atsiduso Dovilė. — Nuotyčiai įdomūs — bet tik jei jų nėra per daug...

— Tėte, — pasiteiravo Darius, atsisėsdamas ant Dovilės lovos krašto, — man dar nevisai aišku, koks buvo jo planas. Juk yra tiek daug povandeninių laivų — kam mūsų norėjo pagrobti?

— O kam tau reikia viską žinoti? — pyktelėjo Dovilė. — Viskas gerai pasibaigė, ir užtenka. Man tai visai neįdomu.

— Dabar žinau, kad tau viskas gerai, jei peštis nori, — juokėsi Darius. — Bet kad tau neįdomu, kaip ten buvo, tai keista. Suprask tas moteris!

Bet Dovilė daugiau negirdėjo. Ji jau buvo užmigusi. Tėtis patapnojo Dariui per petį.

— Einam valgyt. Gerai, kad užmigo. Žinai, vistiek turi šaunią sesutę!

— Žinau, tėti, — atsakė berniukas. — Bet juk negali jai viską pasakyti.

Jie abu nusišypsojo.

MANO TĖTĖ

Danutė Lipčiūtė

Tėtė viską žino,
Tėtė viską moka:
Auto jis vairuoja,
Plaukioja laivu.

Kito nesurasi
Išmintingo tokio!
Padangėmis skraido
Vienas lėktuvu.

Vėžlio nesibijo
Pirštu pakutenti,
Pasigauna žuvį
Žiemą po ledu.

Pasakų jis moka —
Įdomių, baisių.
Kad baugu nebūtų,
Jo glėbin skubu!

GYVAS NYKŠTUKAS

Vanda Vaitkevičienė

Uždarytas namelyje, išgirdau burtininko žodžius baltajai pelėdai:

— Skrisk, Baltute,
Per jūras ir marias,
Per laukus ir miškus. —
Į didįjį miestą.
Ten, laikrodžių krautuvėj.
Užburtąjį laikrodį padėk —
Ir vėl atgal atlėk”.

Ir pajutau, kad skrendu. Skridau labai ilgą laiką... Ir tamsu buvo ir vėl šviesu tapo — ir vis skridau ir skridau.

Pagaliau pelėda, nusileidusi, padėjo mane su nameliu krautuvės lange. Atėjo Vidutės mama ir nupirko tą laikrodį.

Savo istoriją pabaigęs, nykštukas gailiai pravirko.

— Kur dabar geriausi mano tėveliai? Kur broliukai, kur mano nameliai?

— Klia-klia-klia — nesilaikyti duotojo žodžio ir tėvelių neklausyti labai jau negerai. Nekilnu. Bet man gaila tavęs, Smalsuti. Pabandysiu tau padėti. Dabar, kol kas, nuleisiu judu žemyn. — Tai taręs, gandras liepė nykštukui ir Vidutei sėstis jam ant nugaros. O jis, sparnais plačiai suplasnojęs, nuleido juodu miškelin po medžiu. Čia liepė ramiai sėdėti ir nejudėti. Pats gi įskrido į medžio viršūnę ir, linksėdamas į saulės pusę, sukaleno daug kartų snapu. Tada rovė baltas savo plunksnas iš sparno ir leido jas pavėjui. Po to žemėn nusileido ir atsistojo ant kelmo.

Suūžė tolumoje, suklegeno. Galybė gandrų atskrido ir leidosi į miškelį. Nusileidę, visi sutartinai nusilenkė, klausdami:

— Ką mums įsakysi, karaliau?

— Vaje, mūsų gandras yra visų gandrų karalius! — nusistebėjo Vidutė ir Smalsutis. Tik dabar juodu pamatė ant jo galvos rausvų plunksnų karūnelę. O kai pažvelgė jo lizdo pusėn — tenai buvo puikūs rūmai.

— Ar nežinot, ar negirdėjot, kur yra Karalšikiai, — miestas, va, tokių mažų žmoniukų? — Ir parodė snapu į Smalsutį.

Susimąstė visi gandrai ir, valandžiukę pagalvoję, atsakė:

— Nežinom, nematėm, Jūsų Didenybė!...

— Tai skriskit, ieškokit, radę, man tuojau praneškit,— įsakė gandrų karalius.

— Klausome, Jūsų Didenybė, — atsakė gandrai ir, iki žemės nusilenkę, nuskrido.

Smalsutis nusiminė. Jau jeigu tie paukščiai, visur skraidydami, nežino jo gimtinės, tai nebėra vilties jam namo sugrįžti. Liūdėjo jis ir verkė. Vidutei baugu ir liūdna pasidarė ir ji savo namų pasiilgo.

O štai, staiga — čia pat ant ąžuolo šakos nusileido raiba ilgauodegė paukštelė ir užkukavo:

— Kukū, kukū! Aš žinau, kur nykštuko nameliai. Ten laikrodžiuose gyvena ir mano du vaikeliai — kukū! Jei prižadi juos išvaduoti — nunešiu tave — kukū...

— Prižadu, prižadu. Tik nunešk mane ir Vidutę į mano namelius, — sušuko nudžiugęs Smalsutis. Ir, kepurėlę nusiėmęs, dailiai nusilenkę gegutei paukštelei. Vidutė, drauge su geraširdžiu gandrų karalium, irgi džiaugėsi, kad gegutė žino, kur Smalsučio namai.

Linksmi nusijuokė gegutė, dar užkukavo ir, nusileidusi iš medžio viršūnės, snapu tris-kart sudavė į ąžuolo kamieną.

Atsivėrė ązuole slaptos durys, išsoko briedis Auksaragis, pakinkytas į auksinį vežimėlį. Susėdo abu keleiviai į jį. Vos spėjus padėkoti gandrų karaliui, pajudėjo vežimas.

Ne važiuote važiavo, bet skriste skrido. Tik užė, švilpė aplinkui. O kai saulė paraudusiu veidu ruošėsi poilsiui, Auksaragis sulėtino žingsnius — ir vežimas sustojo gražiam miške slėny, prie sraunios upės — prie pat Karališkių.

Visa kita užmiršęs, bėgo Smalsutis namų link. Jį nusekė Vidutė. Netrukus pamatė galybę žalių namų ir namelių. Visi jie su durimis ir langais. Netaip, kaip seniau buvo. Vidutei jie atrodė tokie vienodi. Bet Smalsutis vistiek atpažino savus. Jam tie nameliai atrodė gražiausi ir mieliausi. Įbėgęs puolė tėveliams į glėbį. Iš sienoj kabojusio laikrodžio išsoko du maži paukšteliai ir gailiai užkukavo: — Kukū, kukū, kukū...

Suprato Smalsutis, kad tai raibosios gegutės vaikeliai. Išaiškino jis visą tą reikalą tėveliams ir broliams. Tada prisistūmė kėdę prie sienos, pasiekė laikrodį ir paleido paukštelius.

— Kukū, kukū, kukū — ačiū tau, Smalsuti! — šūktelėjo abu gegužiukai ir laimingi išskrido pas mamą.

Tik dabar Smalsutis prisiminė Vidutę. Supažindino ją su savo tėveliais ir devyniais broleliais. Papasakojo, kaip jį iš laikrodžio išlaisvino. Visi dėkojo Vidutei. Prie stalo ją pasodino, įvairiausiais gardumynais vaišino. Susirinko daug svečių. Kiekvienas džiaugėsi Smalsučio sugrįžimu, ir besivaišindami dainavo.

Bet Smalsutis širdies gilumoje jautėsi kažkaip negerai. Jis žinojo, kad su Proteniu negražiai pasielgė. Niekam nieko nesakęs, jis nuvyko pas jį į namus ir mandagiai atsiprašė tą stebukladarį laikrodininką. Šis jam, žinoma, atleido ir, apsilankęs pas jo tėvelius, idėjo į laikrodį — vietoj išskridusių gegužiukų — dvi medines, dailiai nudažytas gegutes, kurios kukavo kaip tikros. Ir Vidutei padovanojo puikų laikrodį — tokį kaip namelį — kuriame buvo įtaisytas medinis nykštukas, — lygiai, kaip Smalsutis. Jis pro langelį išlindo ir varpeliu valandas išskambino.

Visi džiaugėsi. Bet Vidutei labai ilgu darėsi be tėvelių.

Bet va — ėmė ir garsiai suskambo, sužvango jos rankose laikomas laikrodis.

— Ačiū ir sudiev, Vidute! — sušuko Smalsutis. Jis taip garsiai ištarė tuos atsisveikinimo žodžius, kad mergaitė net užsimerkė. O atsimerkusi labai nustebo — save pamatė gulinčią lovoje. Ties ja buvo pasilenkę abu tėveliai.

— Mamyte, tėveli! — sušuko Vidutė. — Kaip gera, kad sugrįžau namo!

— Tu visą laiką buvai su mumis, dukrele. Tik, belipdama laikrodžio nukabinti, nukritai. Smarkiai užsigavai galvelę. Daug karščiavai ir kliedėjai — su nykštuku kalbėjai.

Pažvelgė Vidutė į sieną. Kabo tenai, kaip ir visada, jos name-linis laikrodis. Tuojuo prasivėrė langelis. Išlindo nykštukas ir suskam-bino varpeliu: — Din-din-din...

Bet Vidutė žino, kad tai ne tas — ne jos Smalsutis. Juk šis — tik medinukas...

KUDLIAUS JUOZAPO ĮSIMYLĖJIMO ISTORIJA

Rasa Šilėnaitė

Kaip smagu gyvam būti, kai saulė šviečia! Kudlius Juozapas giliai atsikvėpė ir ėmė svajoti apie meilę. Gi gaila tokias gražias dienas vienam praleisti. Dėja, jis užsimanė svajoti laboratorijoje. Daktaras Palubeckas, labai užsiėmęs nauja formule, neturėjo laiko rankioti šukes, kai į darbą dėmesio nekreipdamas Kudlius ką nors sudaužė. Tai ir išprašė savo padėjėją iš laboratorijos. Kudlius truputi užsigavo, nes jo filosofija yra: kad meilė duoda darbui prasmę. Bet neilgai pyko, nes jis iš tikrųjų suprato, kad nelabai daug iš jo naudos, kai galvelė tarp debesų. O pagaliau, jis ir nebuvo nusiteikęs darbui.

Tad nužygiavo mūsų draugas į parką saulute pasidžiaugti, gėlėmis pasigrožėti. Parke buvo daug žmonių senelės su anūkais ledus valgė, mokiniai nudavė kad knygas skaito, ponai su švarkais ir kaklaraiščiais ant suolų šildėsi prieš saulę ir apkalbinėjo Svarbius (ir nelabai svarbius) Reikalus. Kudlius atsisėdo prie fontano, manydamas nieko neveikti, nieko negalvoti visą popietę. Pasėdėjo nieko negalvodamas ir, bematant užsnūdo. Taip šilta, taip gera kartais nieko neveikti.

Gal prasidėjo sapnu, gal ne. Jis pajuto ką tai minkšto — gėlę — ant akių, išgirdo tylią dainą. Atsimerkė ir matė tik žiedus, o pro juos, pasaulyje gražiausią mergaitę. Ji laikė puokštę ir, į dangų žiūrėdama, šalia jo stovėdama, ramiai niūniavo. Kudlius Juozapas ją pamilo. O ji visai jo nematė ir neužilgo nuėjo. Apsvaigęs kudlius nepajėgė jos pavyti.

Tą naktį kudlius nemiegojo. Tik galvojo apie gražiąją mergaitę. Kaip ją vėl pamačius? Kaip sutikus? Kaip padarius, kad ji pamiltų?

Visiškai apsvaigęs, sekančią dieną laboratorijoj kudlius į lubas žiūrėjo, negirdėdamas nė vieno daktaro žodžio. Daktaras, būdamas ne tik mokytas, bet ir išmintingas, suprato, kas įvyko. Dar vieną dieną viską pats padarė, kudliaus nebarė. O kudlius neužilgo nejučiom vėl parke atsirado.

Laukė, laukė, nesulaukė. Visą savaitę, kiekvieną dieną prie fontano sėdėjo. Kiekvieną naktį grįžo nusivylęs. Nustojo net valgęs, kudlos neteko blizgėjimo. Pagaliau daktaras, kad ir išmintingas, ėmė rūpintis. Kai vėl matė kudlių Juozapą per duris išeinantį, pakišo jam saldainių, kad bent tiek pasistiprintų.

Dabar turiu paaiškinti, kad tarp tų bombonų buvo vienas, pats didžiausias, padarytas su nematomumo formule. Ją kudlius Juozapas buvo neseniai užmaišęs. Nusivylęs, jis prie fontano atsisėdo pasiguosti saldainiu. Suvalgė pirma, kuris pakliuvo, t. y., patį didžiausį, tą kuris padaro jį suvalgiusį nematomu. Ir bematant kudlius — išnyko.

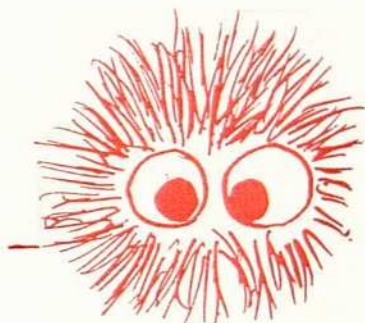
Ir atsirado gražioji mergaitė.

Ką dabar daryt? Kaip jai prisistatyt, kai jis nematomas? Staiga jis sugalvojo, kaip jai parodyti, kad jis ją myli. Gi nesvarbu, ar ji mato. Jis jai visą dieną tarnaus, kaip dvasia iš Aladin-o lemos. Taip ir padarė. Kur tik ji ėjo, po kojom bėrė jai gėles, kai atsisėdo, ant kelių padėjo ledų. Kai atsigulė, mojo lapais, kad būtų vėsiau. Ir vakare, kai ji prie fontano atsisėdo, smėlyje parašė: Tave myliu.

Kaip tik tuo metu nusidėvėjo nematomumo formulės jėga ir kudlius Juozapas pasidarė vėl matomas. Gražioji mergaitė pamatė, kad jos stebuklingasis tarnas ne koks karalaitis, o kažkoks kudlotas sutvėrimas.

— Koks gražus gyvulėlis! — ji nusijuokė. — Įdomu, ar kanda? — sušnabždėjo. Ir, truputį į ją pasižiūrėjus, ji išėjo iš parko.

Daugiau jis jos nebematė. Ilgą laiką kruopščiai dirbo laboratorijoje be žodžio. Vakaraus nueidavo prie fontano. Vėliau nustojo ejęs. Tik kartą nuo karto lyg tai prisiminė jos balsą. Dabar teks laukti jam kudlytės.

LINKSMIAU

Keleivis: Aš pirmą kartą lėktuvu skrendu. Taip keista, žmonės atrodo kaip skruzdėlės!

Pilotas: Ten ir yra skruzdėlės — mes dar nepakilom nuo žemės.

I Eskimas: Pas mus buvo taip šalta, kad žvakės liepsna sušalo ir negalėjom užpūsti.

II Eskimas: Tai niekis. Pas mus buvo taip šalta, kad kai kalbėjom, žodžiai ore sušalo. Reikėjo ledus atšildyt, kad galėtume susikalbėti.

Rimas: Matai tą vyrą? Jis didžiausias tinginys visam pasauly. Išsėdėjo valandų valandas nieko nedarydamas.

Timas: O iš kur žinai, kad jis nieko neveikia?

Rimas: Aš jį stebėjau.

NEPRAŠYTAS SVEČIAS

Pušelė

Šeštadienis. Kaip smagu. Ir dar atostogos — nei angliškos, nei šeštadieninės mokyklos pamokų nebėra. Kaip linksma! Arūnas miega. Akys lyg klėjais užklijuotos. Kažkur iš debesų atskrenda balsas. Arūnas bando keltis. Vėl atgal į lovą drimba. Akys neatsimerkia, kojos nejuda.

— Arūnai, aš jau einu!

Tai tėvelio balsas.

— Jau aštuonios! Atsimeni, sutarėm aštuntą... — vėl sušunka tėvelis. Trinkt! Užsidaro durys. Tėvelis išėjo į lauką.

— Tėveli, aš jau! Ateinu! Palauk manęs! — šaukia paskui jį Arūnas. Jis šoka iš lovos, net kambarys sudreba. Greit užsitraukęs rūbus, Arūnas bėga pro duris. Kumščiais trina akis. Praustis nėra kada!

Lauke saulutė šypsosi apsimiegojusiam berniukui. Ji lyg sako: "Aš jau seniai čia. O kur tu buvai?" Viskas kvepia žiedais ir šviežiais lapais. Žolė minkšta, minkštutėlė, kaip mamos aksominė suknelė.

Tėvelis Arūno jau laukia, nešinas ilgu šniūru ir kuoliukais. Jie puola prie darbo. Tėvelis, primerkęs akį, lysves matuoja ir kuoliukus kala. Arūnas tempia šniūrą. Atbėga ir Gytis su Šarūnu. Ir jiems yra kas veikti — pagal susitarimą. Vienas renka akmenėlius, antras grumstus paspardo.

— Ū-ū-ū! — sušunka mamytė nuo laiptų. — Prašau pusryčių!

— Tuojaus! — atsako tėtė, kaldamas paskutinį kuoliuką.

— T-u-o-j-a-u-s ! — mėgdžioja vaikai lyg papūgos.

— Paskutinis, supuvęs pamidoras! — vėl sušunka mama.

Aštuonios poros kojų mauna virtuvėn.

Per pusryčius visi tik apie vieną dalyką kalba: apie daržą. Arūnas atsuka radiją. Ar lis naktį? Būtų gerai — šviežiai pasodinti daigeliai galės atsigerti.

Po pusryčių visi vėl į daržą!

Arūnas su Šarūnu grėbliais šukuoja lysves. Jos darosi ilgos ir tiesios — kaip nauji suolai parke. Tėtis suskirsto darbus, kai žemė jau paruošta.

— Čia, va, bus braškės. Čia svogūnėliai. Ten agurkai. Tarp pomidorų sodinsime krapus. Ten, va, salotos ir pupelės.

Vaikams seilė varva, pagalvojus, kiek čia gėrybių bus. “M-m, braškės su pienu”, trina pilvuką Arūnas. “Dideli raudoni pamidorai su druska”, laižosi Šarūnas. “Agurkai su medum”, sva-joja tėtis.

— Gyti ir Arūnai, darykit gražias, apskritas duobutes. Šarūnai, tu atnešk vandens. Va, ateina ir Sigutė! Sigut, padėsi man sodinti.

Visą dieną darže krutėjo daugelis rankų. Švaistėsi grėbliai, šakės ir kastuvai. Šokinėjo akmenukai ir įkaitę, bet linksmi, vaikai.

Vakarop daržas buvo pilnas kupstelių. Ant plonų pagaliukų margavo užrašai ir daržovių piešiniai. Daržininkai žiūrėjo į savo dienos darbą, atsirėmę į garažo sieną. Balta tvorelė saugojo pasodintas ir pasėtas gėrybes. Vaikai kalbėjosi tarp savęs ir planavo, kiek daržovių jiems užaugs, kiek draugų galės pavaišinti.

— Braškės tai mano, — paskelbė Arūnas. — Be mano leidimo negalima skinti!

— O prie pamidorų tegu nieks nelandžioja! — pasipūtė Šarūnas. — Jie priklauso man!

— Mano agurkai!

— Mano pupos!

— O mano daržas, — juokėsi tėtis. — Aš sėklas pirkau.

Ir vaikai pradėjo juoktis. Bet visi jau buvo pavargę. Laikas gulti. Atsisveikino ir išsiskirstė.

Anksti sekantį rytą, Arūnas kažką išgirdo už savo lango.

— Ei, Arai! Kelkis, greit! Mūsų daržą kažkas išrausė!!

Arūnas šoko pro atvirą langą, kaip ant spyruoklių. Lauke stovėjo Šarūnas.

— Atsikėliau anksti pažiūrėti, kaip viskas atrodo, — aiškino Šarūnas. — Ir tada pamačiau...

Abu nubėgo į daržą. Arūnas dar su pizama. Daržas — visai ne tas! Kaip koks šiukšlynas! Viskas išrausta, išvartyta!

— Kur tas begėdis! — sušuko Arūnas, gniauždamas kumščius. — Aš jam parodysiu!

Už garažo kampo pasirodė Gytis.

— Ei, žiūrėk, kas atsitiko! — suriko abu berniukai draugui.

— Kas padarė? — nustebo Gytis.

— Nežinom, — atsakė Arūnas, — bet kai sužinosim, tai jo kauleliai barškės!

Šarūnas landžiojo po krūmus kiemo gale. Staiga jis pradėjo šaukti ir mojuoti.

— Radau! Tikriausiai jis!

Kiti du atbėgo pažiūrėti.

— Mano tėtis sako, kad barsukai, tai daržų priešai, — aiškino Šarūnas. — Va, matot, ola!

— Kas yra barsukas? — pasiteiravo Gytis.

— “Woodchuk” amerikoniškai, — tarė Arūnas. — Jie žolėdžiai ir mėgsta šnipais po žemę raustis. Tikriausiai čia ir bus mūsų neprašytas svečias.

Berniukai ilgai tarėsi, ką daryti. Kaip tą nenaudėlį pagauti ir iškraustyti iš kiemo? Sugalvojo gerą planą. Įvykdyti reiks laukti vakaro. Dieną daug darbo — juk reikia visą žalą atitaisyti.

Po devynių, už garažo tysojo trys ilgi šešėliai. Visi trys atėjo su savo įrankiais: lazda, kibiru vandens, tinklu iš teniso aikštės, lempute ir didele šiūkšlių dėže.

— Gerai, dabar visi žinot, ką daryt, — sušnibždėjo Arūnas. — Padėsiu tuos maisto likučius netoli olos. Pasislėpsim už krūmų ir — kai tik pasirodys — griebkit!

Berniukai įsitaisė krūmuose ir laukė. Žvėriukas ilgai nesirodė. Visai sutemo. Atslinko naktis — mėnulio nebuvo, nes dangus apsiniaukęs.

Staiga — kažkas sušlamėjo žolėse.

Visi pasiruošė. Šarūnas turėjo žvėrį užvožti šiūkšlių dėže. Gytis lazda pabaidys. Arūnas pils vandenį, jei nelis į dėžę.

Šarūnas iššoko iš krūmų ir užmetė dėžę ant kažkokio tamsaus daikto.

— Pagavau, pagavau!

Šarūnas vertė dėžę ant šono. Žvėriukas draskėsi ir kabinosi į šonus, bandydamas pasprukti. Arūnas užpylė jam vandens ant galvos. Gytis pribėgo su lazda ir ėmė daužyti dėžės šonus. Metalinė dėžė daužoma skambėjo: bum-barrum!

— Kas čia dedasi? — suriko tėvelis pro atvirą miegamojo langą.

Iš dėžės pasklido biaušius kvapas. Berniukai ėmė kosėti. Trinkt! — tėvelis užtrenkė langą. Atbėgo policininkas iš gatvės, išgirdęs bausių triukšmą. Kone susidūrė su tėveliu, bėgančiu virtuvės laiptais.

— Vaikai, paleiskit! — šaukė tėvelis. — Skunksą pagavot!

— Tikrai skunksas, — pritarė policininkas, kai juodas žvėriukas su dryžuota nugara nušuoliavo į krūmus.

Berniukai, akis išplėtę, dairėsi aplinkui.

Tėtis su policininku juokėsi, rankomis šonus susiėmę.

— Na, vyručiai, dabar keliaujam prie ežero! Ar maudėtės naktį kada? Tokius juk į namus niekas neįsileis.

Gerai, kad buvo tamsu. Niekas nematė trijų paraudonavusių veidų. Savo oloje, barsukas nusičiaudėjo ir apsivertė ant kito šono.

JUODASPARNIS

Michael Simko

Pirmutinį sukranksėjimą Rimas išgirdo kažkur labai toli. Jis pašoko nuo stalo. Užmiršęs pusryčius, išbėgo į lauką. Akys kažko ieškojo mėlynam danguje.

— Rimuti, baik pusryčius! — šaukė mama.

— Mama, mama jis sugrižo! Jis grįžo pas mane! — džiaugėsi ir šūkavo Rimas.

— Kam čia taip labai jaudintis dėl varno? Ir dar tokio negražaus! — tarė mama.

— Bet jis gražus. Jis juodas kaip anglis ir žvilga! — aiškino Rimas. — Ir dar jis labai protingas...

— Taigi, pakankamai protingas sugrižti į mūsų daržą! — pyktelėjo mama. — Kas nei sėja, nei piauna, duonos negauna. O tas tavo varnas didžiausias tinginys.

— Jis naudingas, jis dirba, — nenusileido Rimas. — Juodasparnis naikina vabzdžius.

— Nemanau, kad tėtei patiks toks svečias. Ypatingai, kai kukurūzai pradės augti.

Rimas vėl pribėgo prie lango. Jis ieškojo savo draugo. Dabar jo balsas buvo labai arti.

— Kvar, kvar, — suriko varnas iš didžiojo ąžuolo kieme.

— Jis sveikinasi! Mama, jis mane pasveikino! — sušuko berniukas.

— Rimai, jau užteks tau gyvulių. Turėjom bėdos su tuo pamestu katinu, dabar turi papūgėlę ir kanarėlę. Apsieisi be varno!

Rimas nieko neatsakė. Jis stebėjo didelį varną medyje, besiruošiantį persikelti į naujus namus.

— Žinai, mamyte, keistas dalykas. Geltonsnapė ir Margaplunksnė grūdus sulesa, ir sočios. O Juodasparniui niekad nega-
na.

— Kai tėtės kukurūzai užaugs, matysi, nè mums neliks, — atsakė mama. — O dabar tau jau laikas į mokyklą. Autobusas nelauks nei tavęs, nei varno, — nusišypsojo ji.

Rimas išbėgo į kiemą. Jis pabėrė kukurūzų juodasparniui. Varnas suplasnojo savo dideliais juodais sparnais ir nusileido prie berniuko kojų.

—Kvar-kvar, — padėkojo varnas už pusryčius.

Rimas sušvilpė, bėgdamas prie autobuso. Varnas pakreipė galvą. Jis žvilgčiojo į namą. Bet ten berniuko nebuvo. Pasižiūrėjo autobuso link ir pasakė: kvar-kvar.

— Jis mane pažįsta, jis tikrai mane pažįsta! — džiaugėsi Rimas.

— Sudiev! — sušuko mama pro virtuvės langą.

— Sudiev, mamyte. Neužmiršk išnešt Geltonsnapę ir Margaplunksnę į lauką!

— O tu neužmiršk viską suvalgyt, ką įdėjau! — atsakė mama. — Kai grįši namo, palesink paukščius.

Autobusas išriedėjo. Rimas šiandien laimingas. Truputį gaila, kad reikia į mokyklą važiuoti tokią gražią dieną. Bet jis greit grįš. Tada lesins paukščius ir juos mokys. Papūgėlė turėtų pradėti kalbėti...

Šilta saulutė kuteno Rimo galvą. Bet jis buvo labai užimtas. Mokykloje rašė diktantus ir skaitė apie Indiją ir traukė kvadratinės šaknis. Juokingos jam tos šaknys — visai ne šaknys, o skaičiai.

— Aš namie! — suriko Rimas, įbėgęs pro virtuvės duris.

Niekas neatsakė. Gal mama ką veikia viršuj?... Berniukas išėjo į kiemą apžiūrėti savo paukščių. Bet staiga — jis sustingo vietoje. Narvelis gulėjo ant žolės. Kanarėlė ir papūga straksėjo po žolę. Bet už krūmo tykojo didelis katinas. Jo žalios akys piktai žibėjo. Jis sėlino artyn ir artyn... Kapt! Sužaubavo juodi sparnai. Varnas kirto katinui. Kirto antrą sykį ir trečią. Katinas išsigandęs nudūmė.

— Ačiū, ačiū, Juodasparni! — riktelėjo Rimas kylančiam paukščiui.

— Gal ir neblogas tas tavo varnas, — pasigirdo mamos balsas.

— Ar matei, mama, ar matei?

— Mačiau. O dabar geriau neškim paukščius į vidų. Šiandien jau gana.

— Ar manai, kad dabar tėtis nepyks, jei jis pasiliks tame ažuole? — paklausė Rimas.

— Nepyks, — nusišypsojo mama.

— Kvar-kvar, — sukrankė varnas. Jo balsas buvo toli, bet Rimas žinojo, kad jis sugrįš. Dabar čia jo namai. Dabar jis turi draugą.

MŪSŲ KŪRYBA

LAISVALAIKIS

Kai aš turiu laisvo laiko, man patinka skaityti, paišyti ir rašyti pasakas arba eilėraščius. Savo kambary turiu daug dalykų, kuriuos pati padariau. Mokykloje mokytojams parodau, ką parašiau. Rašau pasakas ir lietuviškai ir angliškai. Mano mama nori vieną mano pasaką nusiųsti į lietuvišką laikraštį. Neseniai gavau gitarą. Dabar dažnai groju.

Laura Mačiukaitė, 10 m.

Hartford, Conn.

Aš keliuos anksti. Išverdu pusryčius, nes mano mamytė dirba. Tada mudu su broliuku suplaunam indus. Žmonės, kurie gyveno trečiam aukšte, kraustosi. Mes su broliuku einam pažiūrėti. Tada pavalgom pietus. Mamytė iš darbo grįžta trečią valandą. Tada mes žiūrim televiziją.

Verutė Kodytė, 12 m.

Hartford, Conn.

Kai turiu laisvalaikio, einu į lauką žaisti. Jei pasilieku kambary, kartais skambinu pianinu, o kartais einu į rūšį žaisti. Kartais mėgstu piešti, dažyti ir daryti gėles. Turiu ir tokį žaislą, su kuriuo negaliu viena žaisti. Tas žaislas gali išgąsdinti. Bet dažniausiai aš žiūriu programos televizijoje.

Zina Dresliūtė, 9 m.

Hartford, Conn.

Nedaug turiu laisvalaikio, nes angliškoj mokykloj užduoda daug pamokų namuose ruošti. Daug visokių projektų ir uždavinių reikia padaryti. Bet kai turiu laisvo laiko, mokausi gitara groti ir knygas skaitau. Labai mėgstu skaityti. Kartais žaidžiu su sesute ar žiūriu televiziją.

Elytė Baltauskaitė, 8 m.

Hartford, Conn.

Kai turiu laisvo laiko, man patinka skaityti pasakas, autobiografijas, juokingas ir keistas knygas. Bet man nepatinka baisios knygos. Man taip pat patinka televiziją žiūrėti. Man įdomūs keisti ir juokingi dalykai.

Vida Zdanytė, 8 m.

Hartford, Conn.

DETEKTYVINĖ APYSAKA

Vieną dieną aš paklydau miške ir, kaip visose pasakose, pamačiau seną, apleistą namą su atdarom durim. Pradėjau eiti į to namo pusę ir už kelių minučių buvau ant verandos. Įėjau vidun. Pamačiau senus laiptus, kurie vedė į aukštą. Tik tada pastebėjau, kad visur labai tylu. Taip tylu, kad girdėjau kaip mano širdis plaka. Tada aš išgirdau tą garsą... Antrame aukšte išgirdau kažką judant — gal dvasios vaikšto... Tariau sau, kad tai tik mano vaizduotė. Reiktų eiti toliau. Pradėjau eiti, bet vėl girdžiu tą keistą garsą. Noriu bėgti, bet negaliu. Tik staiga, prieš mane ant laiptų atšuoliavo — juoda katė su trim kačiukais!...

Aldutė Bulotaitė, 12 m.

MANO KALĖ

Mano kalė labai kvaila. Jei numeti jai pagalį į kairę, ji bėga į dešinę pusę ir ieško, kol pavargsta. Kartais, kai numeti pagalį, ji neatneša, o sugrauzia. Vieną kartą kažkas pavogė kaimynų laivą, kuris buvo pastatytas ant įvažiavimo prie mūsų namo. Mano kalė net nesulojo, nors jos veislės šunys turi būti geri sargai... Bet ji nevisada tokia kvaila. Kartais ji labai gudri. Ji moka dešimtį žodžių. Ji žino ką daryti, kai pasakai: "Pabučiuok mane".

Daina Šulaitytė, 10 m.

PASAKA

Vieną kartą gyveno sena, sena močiutė senam, senam namely. Maža mergytė, kurios vardas buvo Dainutė, ėjo per mišką ir priėjo tos senos močiutės namelį. Mergytė labai norėjo valgyt. Ji labai norėjo gerti. Pagalvojo, kad gal tam senam, senam namely gyvena kokia sena, sena močiutė, kuri bus tokia gera ir duos jai truputį pavalgyti ir truputį atsigerti. Ji pabeldė į senas, senas dureles. Prie durų atėjo sena, sena močiutė ir tarė:

— Oi, kokia jauna mergytė! Ir tokia graži! — ir ji tuoj ją įleido į namelį. Dainutė pažiūrėjo į močiutės seną, seną stalelį.

— Ar turit ką užvalgyti ir atsigerti? — paklausė ji močiutės.

Močiutė apsidžiaugė. Ji ištiesė savo raukšlėtas rankas ir parodė į stalą. Tuoj atsirado dvi stiklinės skanaus gėrimo ir pora lėkščių skanių valgių. Dainutė labai apsidžiaugė. Bet ji turėjo vieną klausimą: kaip tos gėrybės atsirado vienu piršto parodymu? Ji močiutės paklausė.

— Dainute, — tarė močiutė — aš esu labai gera ragana. Ir aš labai norėčiau, kad tu su manim pasiliktum. Čia gyventum ir būtum mano draugė.

Kadangi Dainutė neturėjo tėvelių, ji sutiko likti. Dabar Dainutė gyvena pas tą seną, seną močiutę jos senam, senam namely.

Jolita Gudaitytė, 10 m.

Maironio mokyklos IV skyrius, Newark, N. J.

MŪSŲ ŠEIMA

Aš turiu sesutę, broliuką, mamytę ir tėtį. Mano sesutės vardas yra Viktutė. Ji yra 7 metų. Mano broliuko vardas yra Matas. Jis yra 4 metų. Mano mamytės vardas yra Irena. Ji yra 32 metų. Mano tėčio vardas yra Rimas, jis yra 36 metų. Aš esu 9 metų. Vienas dalykas, kas yra juokinga, kad kai mano mamytė šaukia tėvelį, ji sako: "Rimai", ir aš manau, kad ji šaukia mane. Aš mokausi "totton twirling". Aš moku labai gerai, moku mesti į viršų, apsisukt ir pagaut. Mano sesutės Pirma Komunija bus gegužės 22 d.

Rima Reventaitė

Mūsų šeima susideda iš dviejų mergaičių, mamytės ir tėvelio. Turime dvi žuvytes. Mes gyvename raudoname ir baltame name. Vasarą mes važiuojame maudytis, o žiemą slydinėti. Žiemą mes radom katytę, tai dabar ją visada šeriam. Ji yra balta ir ruda. Padarėm jai naują namelį, kuriame ji gali gyventi. Mano tėveliui ir mamytei labai patinka žaist tenisą. Namuose aš esu atsakinga už visokius darbus. Mano sesutė yra 7 metų. Ji eina į pirmą skyrių. Jos vardas Rūta. Mano tėvelio vardas Sigitas, o mamytės Guoda. Mano mamytė daugiausia gamina valgi, bet tėvelis kartais irgi gamina, nes jam patinka virti. O ta mūsų katė vieną kartą įlindo į namus, bet mes ją vėl išleidom į lauką. Kiekvienas mūsų šeimoj turime po savo kambarį.

Daiva Bobelytė

Mano sesutė 8 metų, brolis Saulius 19 metų, o kitas brolis Linas 10 metų, brolis Rimas 15 metų, o aš 9 metų. Sesutė Aušra priims pirmą komuniją. Tėtis yra 44 metų. Teta gyvena viršuje. Mano pusbroliai ir pusseserės yra Raimundas, Viktoras, Tomas, Audronė, Kristina ir kiti. Mano teta Kazė ir dėdė Jurgis. Kita teta yra Ona. Ji gyvena Lietuvoje. Turiu dar močiutę ir dėdę Algį, o taip pat krikšto mamą. Tokia yra mano linksma šeima.

Ramunė Šidlauskaitė

Mūsų šeimoj yra keturi žmonės: mama, tėvelis, sesutė ir aš. Mamos vardas yra Stasė. Ji gimė Lietuvoje. Ji yra daktarė. Aš ją myliu. Tėvelio vardas yra Stasys. Jis gimė Lietuvoje. Jis dirba banke. Jis dirba viską apie namus irgi. Mano sesutės vardas yra Neringa. Jai yra septyni metai. Amerikoniškoj mokykloj ji yra pirmame skyriuje, o lietuviškoj antrame. Ji norėtų būti berniukas. Mano vardas yra Indrė. Mes esame gera šeima. Mums patinka daryti dalykus drauge. Mes visada važiuojame atostogų drauge. Mes perkame naują automobilį ir namą Connecticut. Šią vasarą visi važiuosime į New Jersey ir į Rhode Island. Tokia yra mūsų šeima. *Indrė Žadeikytė*

Mūsų šeima yra didelė. Aš turiu du brolius ir dvi seseris. Mano brolis dirba užkandinėje. Jis mokosi gimnazijoje. Jo vardas Kęstutis. Kitas brolis Romas. Jis irgi dirba — žolę piauna. Jis irgi mokinasi gimnazijoje. Mano sesutė Vilija irgi dirba. Ji saugoja vaikus. Ji yra šeštam skyriuje. Mano mažutė sesutė, Gailutė, tik viską verčia. Aš turiu paskui ją rinkti jos žaislus. Mano tėtis dirba laive. Jis man visą laiką duoda pinigų. Mano mama kitur nedirba. Ji būna namuose ir tvarkosi. Mūsų namas didelis. Aš laiminga, nes turiu geriausią šeimą pasaulyje. *Audronė Katinaitė*

Mano tėtis yra daktaras ir jis labai sunkiai dirba. Jis turi kartais keltis viduryj nakties, važiuoti pas ligonį. Mano mama tvarko namus ir mums duoda valgyti. Brolis Juozas studijuoja Bostono universitete. Jis kartais per atostogas parvažiuoja. Brolis Tomas labai mėgsta sportuoti ir labai laukia kada gaus leidimą vairuoti mašiną. Jis moka neblogai važiuoti. Leidimą gaus gal už poros savaitių. Mano katytė labai mane myli. Ji beveik visą dieną tik miega ir ēda. O aš — geriausias iš visų berniukų. *Petras Dičpinigaitis*

KAIMYNAI

Mūsų kaimynai tik atsikraustė šį pirmadienį. Jie turi du berniukus ir vieną mergaitę. Vienas berniukas yra 12, kitas 10 metų. Mergaitė yra 7. Jų vardai yra: Ričie, Jimmy ir Eilleen. Aš žaidžiu su Eilleen, o mano broliukas žaidžia su Jimmy. Jie turi šunį ir katiną. Šuo yra vilkinis, o katinas yra "calico cat". Man jie labai patinka. *Danutė Gvildytė*

GYVULIUKAI

Mano šuniuko vardas Bitė. Mes ją pavadinom Bite, nes, kai svetimas ateina, ji labai loja ir kanda. Kai Audronė atėjo, ji pradėjo loti ir kąsti jai koją. Negalima jos visai išlaikyti. Ji labai mėgsta pas mane miegoti ir, kai aš pareinu iš mokyklos, ji eina į visus kampus, tada ateina pas mane ir vizgina uodega. Mes turim skudurą, kurį ji labai mėgsta. Kiekvieną kartą, kai mano tėvukas ateina, ji jau bėga surasti skudurą ir kai suranda, atneša į tėvuko rankas ir žiūri ir loja, kad truputį pažaištų su ja. Visą laiką tėvukas turi su ja žaisti. Šeštadieniais ji yra labai gudri, nes žino, kad mes pasiimsim ją pasivaikščioti. Jeigu ne, tai ji pradeda labai verkti ir loti ir galima girdėti už pusės bloko. Yra labai nesmagu ją palikti, bet jeigu reikia, tai reikia. Einant pasivaikščioti ji mus veda ir bėga. Ji loja ant mūsų kaimynų šuniuko, o kartais jie labai gražiai žaidžia abu. Ji paslepia ano šuniuko kaulą, užkasa kur nors, o man reikia surasti. Gudri ir miela ta mano Bitė. *Eglė Zikaraitė*

Mes turime 12 vištų — šešios baltos ir šešios juodos. Jas laikome Long Islande. Kai ateina žiema, atiduodame jas tokiems ponams. Kai ateina vasara, jas susigrąžiname ir laikome už namo. Mes iš jų gauname daug kiaušinių. Baltos vištos deda baltus kiaušinius, o juodos deda rudus kiaušinius. Tuos viščiukus gavome Velykoms 1969 metais. Mama mums nupirko. Mums labai patinka viščiukai ir vištos. Jau greitai mes gausime vištas atgal. Aš jau jų pasiilgau. Negaliu sulaukti, kol jas parsivešime atgal. Labai sunku bus parsivežt namo, bet įdėsime į didelę dėžę ir parsivešim. Man bus labai linksma, kai mūsų vištos jau bus namie. Paskui aš duosiu joms lesalo ir vandens. Man patinka, kai jos lesa iš rankos ir geria iš rankos. *Audronė Alinskaitė*

Mano šuniukas yra kaip dramblys. Kada mes einam pasivaikščioti, tai jis traukia, lyg būtų pašėlęs. Jis galėtų patraukti mašiną kurią dieną. Mano bobutė buvo pasėjus gėles ir, kada Margis nuėjo į kiemą, jis iškasė tas gėles. Kada ji išėjo pasižiūrėti, ar jos gėlės auga, Margis suglaudė ausis ir nubėgo. Mūsų Margis dažnai tik ėda ir miega. *Paulius Prekeris*

Mano šuniukas labai juokingas. Kai atsibunda, labai rąžosi. Jis yra boxeris. Jis labai senas. Kai tėvelis jį išveda, jis labai šokinėja, kaip jaunas. Vakar, kai aš su drauge pirkome ledus iš ledininko, mano sesuo su Kelly irgi buvo kartu. Šuniukas Kelly norėjo kąsti ledininką, kai tas man ledus davė. Šuniukui patinka vanilos ledai, bet aš pirkau ledų sumuštinį, o mano draugė tą patį. Mes ir šuniukui davėm. Kai mums reikia pirkti gazoliną, jis urzgia ant pardavėjo. Jis labai daug ėda. Jis turi daug draugų. Jis yra 8½ metų. Kiekvieną dieną, kai aš grįžtu iš mokyklos, jis šokinėja ir šokinėja. *Viktorija Jonynaitė*